

Božični večer.

Mrzlo je bilo zunaj in okoli voglov je razsajala burja. Smreke so se upogibale vsled silnega piša, zdajpazdaj se je tudi zaslišal zategel pisk burje, ki ga je prinesel veter bogve odkod. Pomalem so naletavale snežinke, v velikih vrtincih so padale na tla. Nad gozdovi se je začel razprostirati mrak. Vedno boljbolj nerazločni so postajali obrisi dreves, dokler niso končno izgínili v temi.

Ob robu gozda je stala kočica. V nji sta stanovala Tonček in Jerica. Bila sta siroti. Očeta jima je ubilo pred leti v gozdu drevo, kmalu potem pa je umrla tudi mati. Ostala sta sama na svetu. K njima v kočico se je priselil boter, ki je pa navadno šele pozno v noč prihajal domov, ko sta otroka že spala. Tudi to noč ga še ni bilo domov, akoravno je bil božični večer. In zaraditega sta še posebno želela, da bi kmalu prišel.

Tonček je stal ob oknu in je gledal vun v noč, Jerica pa je sedela pri peči in je ihtela sama pri sebi. Vse njene sovrstnice so se tako zelo veselile tega večera, njej pa se je storilo milo pri srcu, če se je le spomnila nanj. Saj ni imela mamice, ki bi povabila božje Dete, da bi prineslo njej in Tončku daril.

Jerica se je stiskala k peči in skrivala svoj obraz v predpasnik, da bi je Tonček ne videl jokati.

»Glej, Jerica,« je izpregovoril Tonče in se obrnil proti sestri, »kako prijetno je danes po drugih hišah, kjer se bo mudil nocoj Bog. Vse je v lučkah, sredi sobe pa stoji božično drevesce, ki se vse šibi pod težo daril. Midva pa nimava ničesar, ker nimava več mamice, da bi poklicali nocoj k nam Boga. In še celo botra danes tako dolgo ni. Ni lepo, da naju na nocojšnji večer kar tako sama pusté.«

Jerica je poslušala brata, potem pa še bolj zajokala.

»Pa zakaj imajo drugi mamice, midva pa nič?« je vprašala ihtech brata, »zakaj še midva nisva tako srečna?« Tudi Tončku je zdrsnila solza iz oči.

»Saj sva jih imela, Jerica,« je izpregovoril, »dobro, predobro mamico sva imela, a vzel nama jih je Bog. Seve, ti si bila takrat še majhna in se ne moreš spominjati.

»Ti, Tonček, se pa spominjaš, kajne?« vpraša sestra. »Daj no, povej mi, kako so umrli.«

Tonček je vzel žveplenko, prižgal svetilko, jo postavil na mizo, potem pa sedel k sestri.

»Vidiš, prav tak večer je bil takrat kakor danes. Zunaj je divjala burja in naletaval je sneg. Mati so pa ležali na postelji in kašljali. Zraven njih si ležala ti, jaz pa sem se stiskal k peči. Pa so rekli mamica: »Pojdi sem, Tonček, da te še zadnjič vidim in poljubim.« Jaz nisem razumel takrat tistih besedi in sem stopil k materini postelji. Poljubili so me na čelo in rekli: »Priden bodi, Tonček, in ubogajta botra z Jerico. Mene kmalu ne boš več imel, ker grem k očetu.« Jaz sem mamico poslušal, potem sem pa solznih oči rekel: »Ubogal bom botra, mama, in tudi Jerica jih bo. Toda ne govorite tako, saj boste vendar zopet kmalu zdravi.« Mati so se žalostno nasmehnili, potem pa zaprli oči. Nikdar več nisem videl njih ljubeznivega, milega pogleda. Toda jaz sem mislil, da so samo zaspali. Šele ko so prišli boter, so povedali, da so mamica umrli. In potem so prišli pogrebci s krsto in odnesli mamico na pokopališče.«

Ko je Tonče izgovoril te besede, je zajokal in tudi Jerica je zajokala.

»Dajva, Tonček,« je zaihtela, »moliva za mater in prosiva Boga, da tudi naju vzame v nebesa.«

»Pa dajva,« je rekel Tonče, vzel molek iznad vrat in začel moliti. Izprva sta molila glasno z drhtečim glasom; pozneje pa je postajal njun glas vedno tišji, dokler nista končno utihnili v molitvi za drago mamico . . .

Tonček je zasanjal: Zdelo se mu je, da je v nebesih in da vidi svojo mater. Vsa belo je oblečena, na glavi pa ima lepo krono, da se ji ne more načuditi. Pristopi k Tončku, ga prekriža in pogladi z roko po glavi in se mu ljubeznivo nasmehne, ko izpregovori: »Tonče, še malo časa, in potem se vidiva za večno...« Pa stopata roko v roki po lepih, nad vse krasnih sobah, dokler ne prideta do krasne dvorane, kjer na krasnem prestolu sedi Bog. Tonček zapre oči in pade na kolena. V njegovem srcu pa je velika blaženost.

»Slava Tebi, Kristus Gospod, ki si s svojim trpljenjem odrešil svet!« — — — — —

Pa tudi Jerica je zasanjala: V veliki palači je, kjer je vse polno krasnih sob. Sredi palače pa je največja. Sredi te pa stoji božično drevesce, vse v lučkah, zelenih, rdečih in modrih. Okoli drevesca pa je polno ljudi, in vsi so enako napravljene. Tedaj pa zagleda Jerica med ljudmi čudovito mil in ljubezniv obraz. In kar takoj ji pride na misel, da je to njena mati. Popusti drevesce, pa plane k oni ženi in v veselju zaplaka: »Mati, draga, zlata mati, dajte, da vas poljubim.« Mati pa jo prime za roko, jo dvigne in jo poljubi. Pa pride Jezus, vzame daril in jih dá nji: »Glej, to ti daje božje Dete, ker tako ljubiš svojo mater...«

Ko sta se Tonček in Jerica drugi dan zbudila, sta zagledala na mizi vse polno daril in še celo majhno božično drevesce je bilo med njima. Božje Dete se je res spomnilo na njiju, ker sta tako ljubila in hrepenela po svoji materi, pa tudi rada lepo molila.

X.

»To je dobro, da ne zna tepsti!«